

ולעלות לצמרת

אחרי תבוסת חרות באגרות הסטודנטים בארץ, איכרו כץ ואנשיו מוקדי כוח רציניים. הקמת התנועה "העל-מיפלגתית" שהוא ניצב בראשותה היתה חיונית גם עבור אישית, וגם עבור צעירי חרות שהושלכו מהקמפוסים.

לפני כחודש נסעו הוא, בנו של ח"כ מאיר כהן-אביב, שמואל (שמוליק) שהוא פעיל סטודנטים, נמרוד גרנית, וצעירה בשם חני, לביתו של רפול כמושב. הם נפגשו איתו בשבת בבוקר והזמינו אותו לכינוס היסוד של התנועה. רפול נענה ברצון. אין ספק שהוא ידע מי היושבים מולו. לא היו אלה צעירים על-מיפלגתיים אלמונים, אלא דמויות-מפתח סטגוניות בין צעירי חרות.

„מיעוט מבוטל

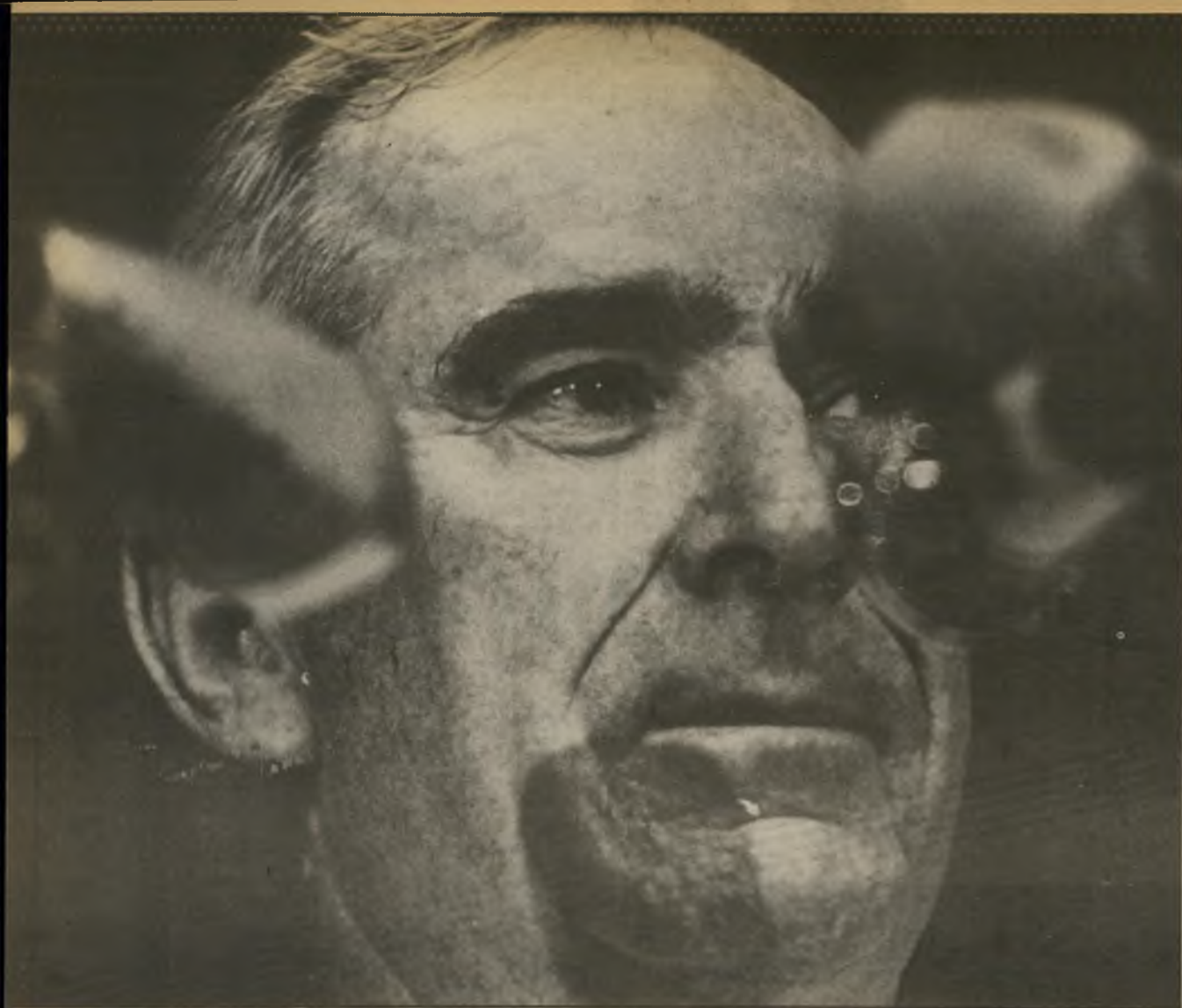
ומוסת"

ב ערב הכינוס ישב על הבימה כץ ולצידו קבוצת פעילים אלמוניים ברובם. שמוליק כהן העדיף לשבת באולם, וכך נהגו עסקני חרות אחרים, שהם כבר פנים מוכרות. המסר שנשמע מהבימה היה ברור: תמיכה בהמשך השהייה בלבנון תוך גינוי חריף של קבוצת יש גבול ואנשי שלום עכשיו, תמיכה במדיניות הממשלה תוך השמעת טענה שהיא הממשלה הנבחרת, הוקעת אש"ף וקריאה לאחדות סביב דגל ישראל.

כץ, שנאם ראשון, אמר: „עכשיו הזמן לפעול. אם לא נפעל כולנו, התוצאות יהיו בלתי-הפיכות“.

נמרוד גרנית קרא לפלסטינים להתיישב ב-22 מדינות ערביות. חיים מורד, שהציג עצמו כקצין-מילואים מירוחם אמר: „יש אנשים המתאספים בכיכר מלכי ישראל, זועקים וקוראים, ושעתיים אחרי זה נוחתות הפצצות על

מנהיג בסנדלים

הראשונה בזמן שהצעירים שישבו על הבימה נאמו. אחר-כך חוזמן לבימה

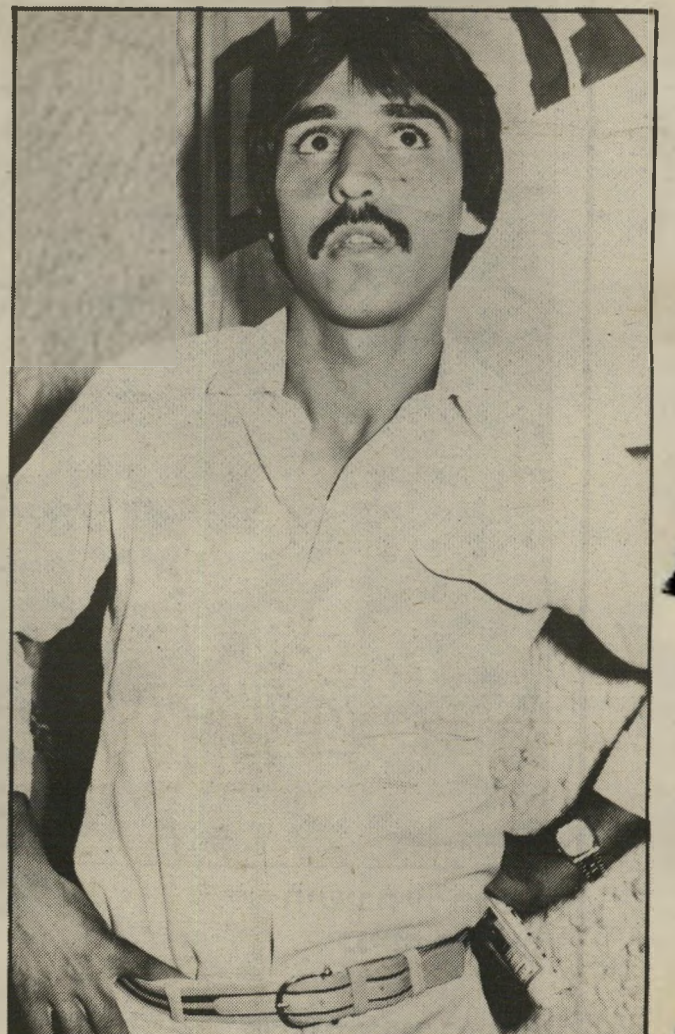
על-ידי ישראל כץ, ונשא נאום קצר. בבואו הוא התיישב על כיסא שבור וכמעט החליק על ישבנו. אך התאושש במהירות ועבר לכיסא אחר. אחרי נאומו הוא סירב להתראיין לעיתונאים שעטו עליו. רפול בא לאירוע כשהוא לבוש במיכנסים אפורים קיצניים, ונעול סנדלים תנכיים.

כוחותינו בכירות. גיל סמטונוב, יושב-ראש תא צעירי חרות באר ניכרסיטת תל-אביב, דיבר על סרכני השירות בלבנון. צעיר שהזדהה כשאל משיכון המיורח בראשון-לציון הציע להעמיק את מיפעל שיקום השכונות. אהרן ניסימוב, שהציג את עצמו כעולה מרוסיה, קרא להגביר את העליה ואחרון הרוברים, ירון מראשון-לציון, ספר ששב באחרונה משירות בלבנון כחטיבה שאחדים מחייליה הפגינו ליד ביתו של ראש-הממשלה אחרי שיחרורם. הוא טען שמתנגרי השהייה בלבנון נקרב חיילי החטיבה היו מיעוט מבוטל ומוסת.

אחריהם חוזמן לכמה רפול. הקהל קם על רגליו ומחא לו כפיים. הוא ניגש למיקרופון והחל לדבר באיטיות. המסר שלו היה הצורך בשיבה לשישה ערכים: העיקרון הציוני, העליה, ההתיישבות, עבודה עברית, כיבוש העבודה והמאבק. הקהל מחא לו כפיים בכל פעם שהוא הוכיר ערך אחד מבין השישה. נאומו היה קצר, כ-20 דקות, ונמנע מלעסוק בנושאי היום-יום הבווערים. אחרי שירד מהבימה נועל הכינוס, אך פעילותם של רפול וכץ לא תמה.

קבוצת הצעירים מתכוננת לערוך מסע לאורך הגבול הצפוני, שיקרא לחזק את ידי הממשלה במדיניותה בלבנון. רפול אומנם חזר לנגריה, אך רוחו מתחילה לרחף בתוך מצודת זאב. אין זה סוד שאנשים מרכזיים מאוד בתנועת החרות מחזירים כבר זמן רב אחרי רפול. הם אף עלו אליו לרגל, ויותר מפעם אחת, לביתו שבמושב. מתנגרי השר שרון, והם אינם מעטים במרכז התנועה, העלו את הרעיון שהארם היחיד שיוכל לעצור את שרון מלהגיע לתפקיד שהוא מייחל לו הוא רפול.

הרמטכ"ל הפורש שומר על שתיקה, אך במצורה לא היו יכולים שלא לפרש את הסכמתו להופיע בכינוס של כץ כהתאבדות כצעד מחוכם אך ברור לחלוטין של צעירה לעבר הכניסה ברלת הראשית של בית ז'בוטינסקי. **בן-ציון ציטרין**

י"ד צעירי חרות משה פרי, לשעבר יושב-ראש צעירי חרות, בא באיחור לכינוס הצעירים. הוא לא מצא מקום ישיבה ונאלץ לעמוד בצד האולם. פרי, שהוזכר במישמטו של יושב-ראש אגודת הסטודנטים לשעבר בתל-אביב, אלי קראוס, המואשם בסחיטה, הוא בעל משרד לניירות-ערך בתל-אביב. יושב-ראש צעירי חרות הנוכחי, יקי סקולר, בא גם הוא לכינוס באיחור.

בנו של מאיר כהן שמואל (שמוליק), בנו של ח"כ במתרחש על הבימה. כהן הבן, שהיה יושב-ראש אגודת הסטודנטים בירושלים עד התבוסה לפני חודשיים, נמנה עם מארגני הקבוצה, אך העדיף לעמוד בצד האולם, כדי להסוות את כוונתם של המארגנים. לקראת הופעת רפול נכנס לאולם אחיו של שמואל, אודי, והסתודד עימו.